

Cetățeni ai cerului pe pământ

A fi creștin în ziua normală de lucru (7)

Cetățeni ai cerului pe pământ

Cuprinsul

Munca noastră zilnică și poziția noastră pe pământ.....	2
A A trăi demn de chemarea cerească	2
a. Umblați în chip vrednic de chemarea voastră	3
b. Nu umblați ca odinioară	4
c. Umblați în fapte bune	5
d. Umblați altfel decât oamenii lumii.....	6
e. Umblați în dragoste	7
f. Umblați ca niște copii ai luminii	8
g. Umblați cu grijă.....	8
B „Nu iubiți lumea”	9
a. Fără dragoste pentru lume	9
b. Nici o prietenie cu lumea	10
c. Nicio colaborare cu necredincioșii	10
d. Pe de altă parte: să nu trăim ca niște pustnici.....	11
C A-L sluji pe Domnul în Împărăția Sa	12
1. Angajații creștini	13
a. Pentru Domnul Isus	13
b. Fără lingușire.....	13
c. Fără cărtiri	13
d. Cu răsplata Domnului Isus	13
2. Angajatorii creștini	14
a. Și ei au un Stăpân deasupra lor.....	14
b. Fără amenințări.....	14
c. Remunerație echitabilă	15
D Pribegia și suferința.....	15
a. Suferința creației.....	15
b. Suferința pentru dreptate	16
c. Suferința pentru Hristos.....	17

Munca noastră zilnică și poziția noastră pe pământ

În capitolele 2, 3, 4 și 5 din cartea noastră, am analizat din patru perspective diferite poziția pe care o ocupăm ca și creștini credincioși în această lume. Dacă ne punem acum întrebarea foarte practică, despre cum ar trebui să arate viața noastră de zi cu zi aici pe pământ, această întrebare poate fi împărțită în trei părți:

1. Primul punct este relația noastră cu guvernul; am discutat despre aceasta în capitolul 6 („Creștinii și politica”).
2. În al doilea rând, cei mai mulți dintre noi avem o responsabilitate socială, un domeniu de activitate în care ne petrecem cea mai mare parte a timpului disponibil.
3. În al treilea rând, avem timpul liber, relaxarea, hobby-urile, în care trebuie să ne confruntăm cu întrebarea, cum ar trebui să ne raportăm la cultura acestei lumi.

Această ultimă întrebare este tratată în capitolul 8 („Creștinii și cultura”); în capitolul de față ne ocupăm de a doua întrebare: cum ar trebui să ne comportăm ca și creștini în munca noastră de zi cu zi. Pentru aceasta, pornim din nou de la cele patru perspective din capitolele 2-5:

1. În primul rând, noul nostru loc adevărat este în cer; suntem mutați împreună cu Hristos în locurile cerești, iar acest fapt are consecințe directe asupra vieții noastre aici, pe pământ (compară cu capitolul 2: „Strămutat în locurile cerești”).
2. Deoarece suntem primiți în familia lui Dumnezeu și avem părtășie cu Tatăl și cu Fiul, lumea a devenit pentru noi un teritoriu ostil și străin. Există o linie de demarcație clară între familia lui Dumnezeu, pe de o parte, și lume, pe de altă parte (compară cu capitolul 3: „Familia lui Dumnezeu”).
3. Pe pământ, L-am recunoscut pe Isus din Nazaret, Cel respins, ca Domn. Vrem să-L ascultăm; suntem plasați în Împărăția Lui, sub stăpânirea Lui (compară cu capitolul 4: „Împărăția lui Dumnezeu”).
4. Cu toate acestea, cine dorește să se supună lui Hristos într-o lume care L-a respins, trebuie să se aștepte inevitabil la ostilitate și suferință: el devine un pelerin, un străin și un oaspete pe pământ (compară cu capitolul 5: „Străini și călători”).

A | A trăi demn de chemarea cerească

Adevăratele noastre binecuvântări creștine nu se află pe pământ, ci în cer. Acolo, Domnul Isus este înălțat ca Om la dreapta lui Dumnezeu, după ce a împlinit lucrarea de răscumpărare; acolo, Dumnezeu ne-a binecuvântat în El cu orice binecuvântare spirituală. Pământul este pentru noi doar calea care duce la ținta noastră finală. Noi suntem acasă în ceruri și străini pe pământ. Drept urmare, suntem diferiți de oamenii din jurul nostru, iar acest fapt trebuie să se reflecte în viața noastră.

Cu toate acestea, Scriptura veghează cu atenție ca noi să nu cădem într-un fel de supra-spiritualitate și să credem că suntem atât de cerești încât lucrurile pământești nu mai au nicio semnificație. De-a lungul secolelor, în creștinism au existat numeroase grupări și secte care susțineau că creștinii nu au nicio misiune în această lume. Chiar recent, *Children of God*¹ predicau o astfel de atitudine: Retrageți-vă complet din această lume fără Dumnezeu! – Sună

¹ Nota redacției: Secta *Children of God* (în română: Copiii lui Dumnezeu) a fost fondată în 1968 de David Berg (1919–1994) în California. Astăzi se numește *The Family International* (Familia universală).

Cetățeni ai cerului pe pământ

extrem de spiritual, dar este extrem de carnal, așa cum arată clar istoria ulterioară a sectei *Children of God*. Desigur, pentru Dumnezeu este important să recunoaștem mult mai profund bogățiile noastre spirituale, pe care le avem în Hristos Isus în ceruri. Pe de altă parte, El nu vrea ca noi să neglijăm munca noastră zilnică sau să o considerăm inferioară. Tocmai în epistola care se ocupă în principal de binecuvântările noastre cerești (Epistola către Efeseni), găsim îndemnuri pentru viața noastră de zi cu zi.

Credincioșii din Tesalonic se așteptau atât de mult la venirea iminentă a lui Hristos, încât erau tentați să renunțe la tot – pentru că ce sens mai avea munca lor zilnică, dacă Domnul putea veni în orice moment?

Apostolul Pavel îi îndeamnă însă cu insistență să-și câștige pâinea (1 Tesaloniceni 4.10-12; 2 Tesaloniceni 3.11,12). Și Tit a trebuit să-i îndemne pe cretani (care erau leneși din fire²) să muncească pentru a-și câștiga traiul (Tit 3.14). Nu este deloc spiritual să cedăm lenei sub pretextul a tot felul de argumente pioase. Apostolul Pavel a dat el însuși un bun exemplu. La Milet, el le-a spus bătrânilor adunării din Efes: „Voi înșivă cunoașteți că aceste mâini au slujit trebuințelor mele și celor care erau cu mine” (Faptele apostolilor 20.34). Chiar și Domnul Isus ne-a dat exemplu în acest sens: din faptul că este numit „tâmplarul” (Marcu 6.3), putem deduce cel puțin că, înainte de a-Și începe lucrarea publică, El a exercitat meseria grea de tâmplar.

Prin urmare, nu este lipsit de semnificație faptul că tocmai Epistola către Efeseni conține șapte remarci, care se referă la *umblarea noastră* (adică viața noastră practică de credință) în această lume. Ar fi bine să analizăm aceste remarci una câte una.

a. Umblați în chip vrednic de chemarea voastră

- **Efeseni 4.1:** Vă îndemn deci eu, cel întemnițat în Domnul, să umblați într-un chip vrednic de chemarea cu care ați fost chemați.

Cu aceste cuvinte începe Pavel capitolul al patrulea din Epistola către Efeseni. De fapt, acesta este titlul pentru Efeseni 4-6 și rezumă cel mai bine consecințele practice ale chemării noastre cerești. În Efeseni 1-3, apostolul explică binecuvântările pe care le avem: toate binecuvântările spirituale din locurile cerești: alegerea; filiația; iertarea; revelarea planurilor Sale; moștenirea; legătura intimă cu Hristos; pecetluirea cu Duhul Sfânt (Efeseni 1.1-14); minunata realitate a îndurării lui Dumnezeu și a dragostei Sale (Efeseni 2.4); faptul că El ne-a adus la viață și ne-a înviat împreună cu Hristos (Efeseni 2.5,6); mântuirea prin har (Efeseni 2.8); poziția de împreună-cetățeni cu sfinții și membri ai casei lui Dumnezeu (Efeseni 2.19) și de mădulare ale trupului lui Hristos Isus, căroră le-a fost vestită gloria ascunsă a bogăției de nepătruns a lui Hristos (Efeseni 3.6,8) – Pavel ne prezintă toate aceste glorii înaintea ochilor noștri uimiți.

Și acum începe a doua parte a epistolei sale, în care se referă la responsabilitățile practice legate de toate aceste binecuvântări. El rezumă imediat explicațiile sale în câteva cuvinte: „Vă îndemn deci eu, cel întemnițat în Domnul, să umblați într-un chip vrednic de chemarea cu care ați fost chemați.”

Noblețea obligă! Dacă suntem atât de binecuvântați, spune apostolul, atunci aceasta trebuie să se reflecte și în viața noastră de zi cu zi. Toate îndemnurile la schimbare, asupra căroră vom reflecta în continuare, se încadrează în aceeași categorie: purtați-vă în mod vrednic de chemarea cu care ați fost chemați! După cum reiese din versetele următoare, apostolul se gândește în special la ceea ce citim la sfârșitul capitolului 2 din Efeseni: iudeii și neamurile formează împreună *o singură* Adunare (Biserică). Efeseni 3.2-21 constituie în mod clar o frază

² Nota redacției: Compară cu Tit 1.12.

Cetățeni ai cerului pe pământ

intermediară³, iar apoi apostolul continuă de unde a rămas și aplică aceasta în mod practic: trebuie să ne comportăm în conformitate cu această chemare; de aceea suntem chemați să ne străduim să realizăm această unitate.

Cuvintele următoare se referă în mod direct la primul subiect din Efeseni 4-6: conviețuirea în Adunarea lui Dumnezeu. Suntem chemați să ne comportăm „cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă-răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții în dragoste” (Efeseni 4.2). Pe de altă parte, ar fi bine să luăm aminte la această îndemnare pentru întreaga noastră viață. Smerenia este cu totul altceva decât modul de viață adesea lăudăros și îngâmfat, pe care îl găsim peste tot în lume și, cu regret, adesea și la creștinii credincioși. Blândețea se deosebește ca ziua de noapte de îndreptățirea de sine egoistă, gravă, care distruge atât de multe lucruri. Cel mai bine (și aceasta este valabil, de altfel, pentru toate aceste îndemnuri) este să ne gândim la Domnul Isus: a existat vreodată cineva atât de smerit și de blând ca El? Ei bine, depinde de noi să revelăm în această lume ceva din caracterul Mântuitorului nostru. El este Cel Ceresc, noi suntem cei cerești (1 Corinteni 15.40). Acest fapt trebuie să devină vizibil în viața noastră.

b. Nu umblați ca odinioară

- **Efeseni 2.1-2:** Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care ați umblat odinioară, potrivit veacului lumii acesteia, după căpetenia autorității văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării.

Nu mai faceți cum făceați odinioară! Acesta este punctul central al acestui text. Cum era odinioară? Înainte de a ajunge la credința în Hristos, comportamentul nostru era în deplină concordanță cu spiritul lumii; nu mai trebuie să fie așa.

Expresia „potrivit veacului lumii acesteia” (*aion tou kosmou*) este foarte importantă, deoarece aici sunt combinate ambele cuvinte pentru lume, și anume *kosmos* și *aion* (vezi Efeseni 3).

Odinioară ne lăsam purtați de „tendențele” acestei lumi; înghițeam, fără să punem întrebări, tot ce era „la modă” în lume la un moment dat. Avertismentul este de fapt conținut în cuvântul „odinioară”; apostolul presupune tacit că credincioșii din Efes nu mai trăiesc așa acum.

Trebuie să fim mereu veghetori cu privire la spiritul vremii, cu atât mai mult cu cât uneori există curente spirituale diferite, care sunt contrare unele altora, dar care sunt totuși toate lumești. De exemplu, cineva se adaptează perfect spiritului secolului nostru dacă lucrează mult prea mult doar pentru a fi promovat, pentru a obține o poziție mai bună, pentru a avea un venit mai mare etc. Pe de altă parte, cei care se alătură criticilor societății noastre bazate pe performanță și fac doar strictul necesar la locul de muncă „umblă” la fel „după cursul lumii acesteia”.

Se vede cât de diferențiat trebuie să judecăm aici: este vorba mai ales de starea interioară care stă la baza acțiunilor noastre: de ce facem una sau alta? Sau poate facem unele lucruri inconștient, fără să ne gândim prea mult la ele – ceea ce ar însemna, de asemenea, „a face voia cărnii”. Este și mai rău când știm că, într-un anumit fel, ne alăturăm spiritului acestei lumi, dar o facem pur și simplu pentru că, din anumite motive, ne convine mai bine: atunci facem „voia gândurilor” (Efeseni 2.3). Ne lăsam prea ușor purtați de ceea ce este lăudat în lumea de astăzi ca fiind cea mai înaltă înțelepciune.

Pentru noi, este important să facem din toată inima voia Domnului. Să-L ascultăm în toate – dar acesta este subiectul Împărăției lui Dumnezeu, despre care vom vorbi la punctul 3 mai jos în acest capitol.

³ Nota redacției: Această intercalare este marcată cu o paranteză în CSV-Elberfelder.

c. Umblați în fapte bune

- **Efesenii 2.10:** Suntem lucrarea Sa, creați în Hristos Isus pentru fapte bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte, ca să umblăm în ele.

Ca nefiind catolici, ni se pare ciudat când se vorbește despre „fapte bune” – însă pe nedrept, deoarece este un termen foarte biblic. Totuși, nu trebuie să ne gândim la faptele bune ca la un mijloc de a ne câștiga cerul⁴ și nici la un fel de cărare de cercetaș, în care se face din când în când o faptă bună. Ce sunt faptele bune?

1. În primul rând, sunt *fapte*; un creștin credincios a învățat să lucreze cu mâinile lui: „Cel care fura să nu mai fure, ci mai degrabă să se ostenească, lucrând cu mâinile lui ce este bine, ca să aibă să împartă celui care are nevoie” (Efesenii 4.28). În această privință, creștinismul se află în contrast puternic, de exemplu, cu hinduismul, care pune meditația la un nivel mult mai înalt decât munca, și cu islamul, o religie a fatalismului, care „lasă apa lui Dumnezeu să curgă peste câmpul lui Dumnezeu”, adică stă cu mâinile în sân.⁵
2. În al doilea rând, sunt fapte *bune*, ceea ce înseamnă aici: bune pentru alții (*agatha erga*). Această semnificație este foarte clară, de exemplu, în Faptele apostolilor 9.36; 14.17 (un verb înrudit); 2 Corinteni 9.8; 1 Timotei 5.10. Vezi și Romani 2.10; 6.12; 2 Timotei 2.21; 3.17; Tit 1.16; 3.1. Îndemnul de a face astfel de fapte bune ar putea fi formulat și cu expresia din Romani 12.17: „Îngrijind de ceea ce este bine înaintea tuturor oamenilor.”

În Noul Testament se vorbește însă și într-un sens oarecum diferit despre „fapte bune” (*kala erga*). Expresia înseamnă atunci „fapte frumoase” în sensul de „frumoase din punct de vedere moral înaintea lui Dumnezeu”. Aici nu este în prim-plan utilitatea pentru alții, ci faptul că aceste fapte sunt apreciate de Dumnezeu (sau de semenii noștri). Vezi Ioan 10.32; Matei 5.16; 26.10; 1 Timotei 3.1; 5.10; 5.25; 6.1; Tit 2.7,14; 3.8,14; Evrei 10.24; 1 Petru 1.12. Există, de altfel, și texte în care apar ambele expresii (Faptele apostolilor 9.36; 1 Timotei 5.10; 6.18). Cine studiază cu atenție toate aceste texte va înțelege că „faptele bune” nu sunt considerate în Scriptură ca un fel de hobby sau activitate de agrement.

„Fapte bune” – așa trebuie să putem descrie munca noastră zilnică. În unele cazuri, utilitatea muncii noastre zilnice pentru ceilalți este evidentă. Medicii, asistentele medicale, asistenții sociali și moașele nu au mari dificultăți în a recunoaște că munca lor este utilă pentru semenii lor. Cineva care lucrează la linia de asamblare sau care se ocupă toată ziua cu completarea formularelor vamale va avea mai multe dificultăți în a recunoaște aceasta. Cu toate acestea – și aceasta are o importanță practică directă pentru alegerea profesiei – un creștin credincios nu ar trebui să exercite o profesie în care face rău oamenilor, în loc să facă bine. Am văzut deja în

⁴ Strict vorbind, nici Biserica Romano-Catolică nu învață acest lucru; ea învață că faptele bune izvorăsc din harul revărsat al lui Hristos. Prin acest har nemeritat, omul a făcut ceva bun, iar în ceea ce privește acest bine, care este realizat prin harul lui Hristos, Dumnezeu îi dă înapoi ceva mult mai mare și mai glorios, și anume mântuirea cerului. (D. Bont, C.F. Pauwels (editor), *De Katholieke Kerk. Godsdienstleer en Apologie*, Kortrijk: Zonnevande, Utrecht: Het Spectrum, 1942–1946, pag. 1107).

⁵ În acest context, este interesant faptul că Max Weber (1864–1920) a explicat capitalismul prin prisma eticii muncii calviniste. Vezi M. Weber, „Die protestantische Ethik und der Geist des Kapitalismus” în *Gesammelte Aufsätze zur Religionssoziologie*, Tübingen: Verlag von J.C.B. Mohr (Paul Siebeck), vol. 1, 1920, pag. 27–28. Assen/Amsterdam Bob Goudzwaard, *Kapitalisme en Vooruitgang. Een eigentijdse maatschappijkritiek*, Van Gorcum, 1978, pag. 9. Sir Frederick Catherwood, *The Christian in Industrial Society*, Leicester: InterVarsity Press, 1977.

Cetățeni ai cerului pe pământ

capitolul anterior că faptul acesta ridică multe semne de întrebare, de exemplu în ceea ce privește situația creștinilor credincioși care fac serviciul militar.

Oricum ar fi: munca noastră trebuie să fie curată înaintea lui Dumnezeu (vezi Tit 3.14). Pe de altă parte, este o mare încurajare faptul că cea mai simplă muncă are valoare pentru Dumnezeu, dacă o facem în ascultare față de El.

d. Umblați altfel decât oamenii lumii

- **Efesenii 4.17-19:** Spun deci aceasta, și mărturisesc în Domnul, ca să nu mai umblați cum umblă națiunile în deșertăciunea minții lor, fiind întunecați în înțelegere, înstrăinați de viața lui Dumnezeu prin neștiința care este în ei, prin împietrirea inimii lor; aceștia, pierzând orice simțire, s-au dat la destrăbălare, ca să lucreze cu lăcomie orice necurăție.

Cum umblă „națiunile”, oamenii din jurul nostru? Care este modul lor de comportament? Este foarte important să știm măcar aceasta, pentru a putea fi atenți la capcanele pe care trebuie să le evităm. Ei bine, Efesenii 4.17-19 nu ne lasă în necunoaștere:

- *mintea* lor este întunecată. Adesea, noi, creștinii credincioși, ne gândim că credința creștină este complet irațională și nerezonabilă: dacă ne-am folosi mintea, nu am mai fi creștini, dar pe baza credinței acceptăm lucrurile pe care ni le spune Scriptura. Pe scurt: ne decuplăm mintea. Aici însă se spune exact contrariul: tocmai la necredincioși mintea este întunecată și de aceea ei nu pot ajunge la o înțelegere corectă.
- *Sentimentele* lor sunt amorțite. Chiar și sentimentele naturale de iubire părintească, simpatie, compasiune și iubire conjugală sunt amorțite și distorsionate. Nu avem idee cât de mult ne-ar amorți sentimentele o viață trăită într-o lume plină de păcat.
- Ei își abuzează *trupul* în „desfrâu”, „practicând cu lăcomie orice fel de necurăție”. În timpul nostru, asistăm la o degenerare totală a sexualității: vedem în jurul nostru cum ea nu mai ocupă locul pe care Dumnezeu i l-a dat în limitele stabilite de Dumnezeu în cadrul căsătoriei, ci cum a fost devalorizată la plăceri fără norme morale, în care totul este permis și totul este posibil.

Ce ar trebui să opunem acum acestui fapt? Pentru că, deși este important să știm cum nu ar trebui să fie, cum ar trebui să trăim atunci? Versetele următoare din Efesenii 4.20-32 ne arată aceasta într-un mod minunat:

- **Efesenii 4.20-32:** Dar *voi* nu L-ați cunoscut astfel pe Hristos, dacă, în adevăr, L-ați auzit și ați fost învățați în El, după cum este adevăr în Isus: că, în ceea ce privește purtarea de mai înainte, v-ați dezbrăcat de omul vostru cel vechi, care se strică prin poftele înșelătoare; și sunteți înnoiți în duhul minții voastre; și v-ați îmbrăcat în omul cel nou, care este creat după Dumnezeu în dreptate și în sfințenia adevărului. De aceea, lepădând minciuna, vorbiți adevărul fiecare cu aproapele său, pentru că suntem mădulare unii altora. Mâniați-vă și nu păcătuți; să nu apună soarele peste mânia voastră, nici nu dați loc diavolului. Cel care fura să nu mai fure, ci mai degrabă să se ostenească, lucrând cu mâinile lui ce este bine, ca să aibă să împartă celui care are nevoie. Nici un cuvânt stricat să nu iasă din gura voastră, ci, dacă este vreunul bun, pentru zidire, după cum este nevoie, ca să dea har celor care-l aud. Și nu-L întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, cu care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării. Orice amărăciune și supărare și mânie și strigare și defăimare să fie înlăturate de la voi, împreună cu orice răutate. Și fiți buni unii cu alții, miloși, iertându-vă unii pe alții, după cum și Dumnezeu v-a iertat în Hristos.

Cetățeni ai cerului pe pământ

„*Voi sunteți cu totul altfel*”, spune traducerea NBG în Efeseni 4.20, „dar voi nu ați fost învățați astfel în Hristos”. V-ați îmbrăcat cu omul cel nou, spune apostolul; modelul pe care trebuie să-l urmați este Însuși Domnul Isus. Frumusețea morală a Lui trebuie să devină vizibilă în noi. Versetele următoare se referă direct la comportamentul nostru ca și creștini credincioși unii față de alții, dar putem deduce din ele principii importante pentru viața noastră de zi cu zi, fie la locul de muncă, fie în altă parte:

- I **„Vorbiți adevărul, fiecare cu aproapele său”** (Efeseni 4.25) și renunțați astfel la minciună. Chiar și atunci când nu ne convine! Chiar dacă multe probleme pot fi evitate dacă prezentăm lucrurile puțin altfel! Chiar dacă o jumătate de adevăr poate distrage atenția de la problema reală!
- II **„Mâniați-vă și nu păcătuți”** (Efeseni 4.26). Se poate întâmpla să fim nevoiți să ne mâniem. Aceasta nu este păcătos în sine; chiar și Dumnezeu trebuie să Se mânie pe nedreptate. Un șef trebuie uneori să se mânie pe subordonații săi. Dar ... nu păcătuți! Cât de des o mânie justificată devine păcat din cauza irascibilității? Cât de des apar amărăciunea și înstrăinarea? Și cât de des joacă un rol motivele greșite? Cât de des rămâne ceva nerezolvat? Și asta adesea mult mai mult decât până la apusul soarelui, ceea ce tulbură atmosfera de lucru?
- III **„Mai degrabă, lucrați și faceți bine cu mâinile voastre”** (Efeseni 4.28). Hărnicia este o virtute pentru creștinul credincios. Tânărul care a folosit timpul șefului său pentru a distribui tractate și a vorbi despre „ocazii minunate de a vesti Evanghelia” era clar pe un drum greșit. Evanghelizarea este frumoasă și bună, dar la locul de muncă ni se cere în primul rând angajament – cel puțin sută la sută!
- IV **„Niciun cuvânt stricat să nu iasă din gura voastră”** (Efeseni 4.29). Dacă ne adaptăm limbajul la colegii noștri, există un mare pericol ca din gură să ne iasă cuvinte murdare. Nu trebuie să fie așa; mai degrabă, trebuie să se audă de la noi un cuvânt bun, care să zidească. Și anume atunci când este necesar pentru zidire – așa este scris în mod expres. Nu trebuie să vorbim toată ziua cuvinte pioase care nu au niciun sens.
- V **„Orice amărăciune și supărare și mânie și strigare și defăimare să fie înlăturate de la voi”** (Efeseni 4.31). Strigătele nu sunt un argument în nicio discuție, chiar dacă sunt adesea folosite în acest sens. Cu regret, calomnia este adesea o descriere potrivită pentru conversațiile dintre colegi la cafea. Trebuie să eradicăm rădăcina interioară a acesteia, amărăciunea, mânia și furia. Tocmai în astfel de situații trebuie să se vadă că suntem cu totul diferiți.

e. Umblați în dragoste

- **Efeseni 5.2:** Umblați în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca dar și jertfă lui Dumnezeu, ca parfum de bună mireasmă.

Mulți consideră că esența creștinismului este să ne iubim aproapele ca pe noi înșine. Această idee este însă o greșeală capitală: acesta nu este creștinism, ci iudaism! Credința creștină merge cu un pas mai departe: trebuie (avem voie!) *să-L urmăm pe Dumnezeu* ca și copii iubiți. Dragostea lui Dumnezeu a fost revărsată în inimile noastre prin Duhul Sfânt (Romani 5.5) și noi putem transmite mai departe această dragoste. Este mult mai mult decât iubirea aproapelui. Pentru că Dumnezeu nu are aproapele! Așa cum dragostea lui Dumnezeu s-a îndreptat către oamenii pierduți, tot așa și în viața noastră trebuie să se manifeste dragostea lui Dumnezeu, fără să ne întrebăm dacă semenii noștri o merită. Este ceva cu totul diferit de egoismul acestei lumi, care ne caracterizează atât de des ...

Cetățeni ai cerului pe pământ

f. Umblați ca niște copii ai luminii

- **Efesenii 5.8:** Odinioară erați întuneric, dar acum, lumină în Domnul; umblați ca niște copii ai luminii.

Dumnezeu nu este doar *dragoste*, El este și *lumină*. El nu este doar *îndurător*, El este și *sfânt*. El iubește *păcătosul*, dar urăște *păcatul*. De aceea, nu suntem chemați doar să umblăm în dragoste, ci și să umblăm „ca niște copii ai luminii”, ca „sfinți” (compară cu Efesenii 1.1). Asta înseamnă că trebuie să avem o profundă aversiune față de păcat. În Efesenii 5 sunt menționate câteva exemple concrete:

- Curvia și orice necurăție sau lăcomie nici să nu fie numite (Efesenii 5.3,12). Duhul Sfânt dezvăluie aici o trăsătură neplăcută a multora dintre noi: deși condamnăm anumite păcate, totuși vorbim (în sens peiorativ) cu alții despre ele. Dar și prin aceasta putem fi cu siguranță păngăriți.
- Noi nu trebuie să fim părtași cu fiii neascultării (Efesenii 5.6,7) și să nu luăm parte la faptele lor (Efesenii 5.11). Aici atingem problema colaborării cu necredincioșii; sper să revin asupra acestui subiect mai târziu în acest capitol.
- Bunătatea (dragostea față de ceilalți), dreptatea (a da fiecăruia ceea ce i se cuvine) și adevărul (a fi sinceri cu noi înșine și cu ceilalți) sunt roadele luminii (Efesenii 5.9).
- „Încercați [probați, puneți la încercare, examinați] ce este plăcut Domnului” (Efesenii 5.10) este, în cele din urmă, un îndemn extrem de important. Am dat deja multe indicații (uneori foarte concrete) și există pericolul să transformăm toate acestea într-un fel de cod de conduită, o listă de porunci și interdicții. Atunci ne-am comporta ca iudei și nu ca și creștini. A fi creștin nu înseamnă a urma automat o serie de porunci, ci dimpotrivă: a te întreba de fiecare dată care este voia Domnului în situația dată. Acesta este un exercițiu spiritual pentru conștiința noastră, în care Domnul vrea să ne învețe să distingem ce este după voia Lui. Nu trebuie să „ne conformăm veacului acestuia” (Romani 12.2), ci – așa cum se spune mai departe în verset – să fim „transformați prin înnoirea minții noastre, ca să putem discerne care este voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită”. Atunci suntem, ca să zicem așa, obligați să îngenunchem și să ne recunoaștem dependența de Dumnezeu nostru.

g. Umblați cu grijă

- **Efesenii 5.15,16:** Vedeți deci cu grijă cum umblați, nu ca neînțelepți, ci ca înțelepți, răscumpărând timpul, pentru că zilele sunt rele.

Aceasta este ultima îndemnare din Epistola către Efesenii cu privire la umblarea noastră, la modul nostru de viață. Ni se reamintește încă o dată că avem nevoie de *înțelepciune* pentru viața noastră practică în această lume, înțelepciunea spirituală, bineînțeles. Și: nu trebuie să trăim neglijent, ci să fim atenți la modul în care trăim, pentru că, așa cum spune apostolul, timpul pe care Domnul ni-l dă pentru a-L sluji pe pământ este limitat! Trebuie să „răscumpărăm” acest timp, așa cum se spune literalmente, adică: trebuie să folosim toate ocaziile pentru a-L sluji pe Domnul! Acum este încă posibil. Mai târziu, în cer, Îl vom sluji pentru totdeauna, dar șansele pe care le avem acum de a-L glorifica în munca noastră de zi cu zi nu le vom mai avea niciodată.

B | „Nu iubiți lumea”

a. Fără dragoste pentru lume

Apostolul Ioan are o viziune foarte simplă asupra relației creștinului credincios cu lumea. El este atât de impresionat de dragostea Tatălui și de gloria Domnului Isus și de caracterul prețios al comuniunii cu Tatăl și cu Fiul, încât trasează o graniță clară:

- **1 Ioan 2.15:** Nu iubiți lumea, nici cele din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el.

Există două domenii: lumea, pe de o parte, și familia lui Dumnezeu, pe de altă parte. Unde se află granița dintre aceste două domenii? Cu alte cuvinte: în ce *legătură* putem rămâne cu lumea și ce *legătură* nu mai este posibilă?

Prima avertizare este: „Nu iubiți lumea”. Oricare ar fi legăturile necesare, pe care le avem prin munca noastră, prin viața noastră de zi cu zi, prin faptele noastre în această lume, ele nu trebuie să fie niciodată legături de *dragoste*. Trebuie să ne ferim să simțim dragoste pentru această lume. Este inevitabil să fim activi în această lume, dar inima noastră trebuie să fie dedicată în întregime lucrurilor lui Dumnezeu și nu celor ale lumii.

În limba greacă, aici apare cuvântul *agapao*. Acesta este folosit când este vorba despre dragostea divină (Ioan 3.16; 1 Ioan 4.10,11,19) sau despre dragostea noastră pentru Dumnezeu (de exemplu, 1 Ioan 4.19-21; 5.1) sau despre dragostea noastră unii pentru alții (1 Ioan 2.10; 3.10,11.14.23; 4.7,11,12,20,21; 5.2; 2 Ioan 5; 3 Ioan 1). El indică o dragoste profundă, care este mai mult decât o afecțiune superficială. Trebuie să păstrăm această dragoste pentru Dumnezeu și pentru copiii lui Dumnezeu; nu trebuie să îndreptăm această dragoste către lume.

Dima a făcut însă aceasta. La un moment dat, el a simțit dragoste pentru lumea prezentă, pentru „acum” (*aioon*) (2 Timotei 4.10). Nu trebuie să credem că Dima s-ar fi aruncat într-o viață desfrânată. Faptul că s-a dus la Tesalonice, care era atunci cel mai mare oraș comercial din Grecia, indică mai degrabă că era interesat de viața de afaceri. Este trist că acest om s-a lăsat purtat de val! Dar să ne ferim să-i urmăm exemplul.

Nu degeaba prima epistolă a lui Ioan se încheie cu cuvintele semnificative: „*Copii, ferți-vă de idoli!*” (1 Ioan 5.21). În fond, se spune același lucru, pentru că cel care iubește lumea pune alte lucruri în locul lui Dumnezeu. Și ce altceva este aceasta decât idolatrie? Câteva exemple:

- În Efeseni 5.5 și Coloseni 3.5, *lăcomia* este descrisă ca idolatrie. Asta nu înseamnă neapărat zgârcenie sau avariție, ci pur și simplu că vrei să ai *mai mult*: „Vecinii au o rulotă, așa că nu ar trebui să avem și noi ...?” Pune tu însuți produse, care ar putea fi adăugate: o a doua mașină, un congelator, un uscător de rufe, un șemineu, o vacanță de iarnă ... toate acestea pot deveni idoli!
- *Desfrânarea sexuală* era adesea asociată cu idolatria în antichitate: prostituția în temple și ritualurile erotice de sacrificiu făceau parte practic din orice formă de idolatrie. Nu este de mirare, așadar, că Pavel, în Efeseni 5.5, descrie desfrânarea ca fiind idolatrie. Într-o epocă în care sexul poate deveni un idol (chiar și în cadrul căsătoriei), acesta este un avertisment important.
- Samuel descrie *neascultarea* ca fiind idolatrie (1 Samuel 15.23). Dacă trăim într-o atitudine de încredere în sine, astfel încât să ne modelăm viața după propriile dorințe, și dacă nu trăim în dependență de Dumnezeu, atunci slujim doar *unui* idol: propria noastră părere și, de fapt, propriul nostru eu.

Cetățeni ai cerului pe pământ

Astfel ajungem la esența tuturor formelor de idolatrie: slujirea propriului ego. Pe aceasta se bazează întreaga structură a lumii. Nu construim noi uneori în inimile noastre o idolatrie a noastră înșine, așa cum a făcut Nebucadnețar odată în câmpia Dura (Daniel 3.1)? Nu ne place să ne ridicăm un monument, așa cum a făcut Saul (1 Samuel 15.12)?

b. Nici o prietenie cu lumea

Nu numai că nu trebuie să acordăm lumii acea dragoste profundă care, în sensul cel mai profund, îi revine numai lui Dumnezeu, ci nici măcar nu trebuie să ne atașăm emoțional de lume; nu trebuie să nutrim afecțiune pentru aspirațiile lumii.

- **Iacov 4.4:** Adulteri și adultere! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie față de Dumnezeu? Deci oricine va vrea să fie prieten al lumii se face vrăjmaș al lui Dumnezeu.

Aici găsim aceeași contradicție ca în prima epistolă a lui Ioan, dar acum se folosește cuvântul mai slab pentru „a iubi” (aici substantivul *philia*, derivat din *phileo*; tradus aici cu „prietenie”). Pentru diferența dintre cele două cuvinte, vezi Ioan 21.15-17. După tot ce am spus despre 1 Ioan 2, nu mai este nevoie să spunem mai mult.

Din context, trebuie să înțelegem mai întâi că „prietenia cu lumea” înseamnă o afecțiune pentru modul special de a gândi și simți și pentru comportamentul care caracterizează oamenii acestei lumi. Este vorba despre o atitudine spirituală: conflicte, certuri, pasiuni, poftă, crime, invidie, lupte și dispute nu ar trebui să ne caracterizeze, și nici nu ar trebui să avem o preferință pentru modul de gândire lumească, care se potrivește cu aceste lucruri.

c. Nicio colaborare cu necredincioșii

Scriptura nu se limitează însă la avertismentul de a iubi lumea și a simți afecțiune pentru ea. Suntem avertizați în mod serios să nu ne angajăm într-un jug nepotrivit:

- **2 Corinteni 6.14-18:** Nu vă înjugați nepotrivit cu cei necredincioși; pentru că ce legătură este între dreptate și fărădelege sau ce comuniune are lumina cu întunericul? și ce înțelegere are Hristos cu Belial sau ce parte are un credincios cu un necredincios? Și ce înțelegere are templul lui Dumnezeu cu idolii? Pentru că *voi* sunteți un templu al Dumnezeului celui viu, după cum a spus Dumnezeu: „Voi locui în ei și voi umbla între ei; și voi fi Dumnezeul lor, iar *ei* vor fi poporul Meu”. De aceea: „Ieșiți din mijlocul lor și fiți despărțiți”, spune Domnul; și „nu atingeți ce este necurat, și *Eu* vă voi primi; și vă voi fi Tată și *voi* Îmi veți fi fii și fiice”, spune Domnul Cel Atotputernic.

Un jug nepotrivit poate fi o căsătorie între un credincios și un necredincios; însă nu vom vorbi aici despre aceasta.

Ne interesează acum semnificația pentru comportamentul nostru în lume, în munca noastră de zi cu zi. Poate un creștin credincios, de exemplu, să facă parte dintr-o societate comercială împreună cu un necreștin? Pentru a putea răspunde corect la această întrebare, trebuie să ne clarificăm mai întâi că în versetul 14 nu scrie: „Nu vă înjugați”, ci: „*Nu vă înjugați nepotrivit*” (*me ginethe heterozugountes*); literal: „Nu purtați un jug nepotrivit”. Așadar, nu suntem avertizați să nu fim sub un jug, ci să nu purtăm un jug nepotrivit. Imaginea provine din agricultură: dacă un bou și un măgar sunt puși să are împreună sub un jug, aceasta duce la probleme (compară cu Leviticul 19.19; Deuteronomul 22.10).

Asta nu înseamnă că ar fi interzis să colaborăm cu necreștini; trebuie însă să avem grijă să nu intrăm în cooperări în care (pentru a folosi o imagine modernă) nu suntem pe aceeași lungime de undă cu colegii noștri necredincioși. Atunci când trebuie luate decizii comune, fie nu vom

Cetățeni ai cerului pe pământ

ajunge niciodată la un consens asupra anumitor lucruri, fie vom ajunge la un compromis nefast, în care noi, ca și creștini credincioși, va trebui să turnăm o cantitate considerabilă de apă în vin.

În practică, în multe cazuri, aceasta va face dificilă colaborarea între un creștin credincios și un necreștin în domeniul afacerilor, deoarece mai devreme sau mai târziu vor apărea probleme. Totuși, depinde și puțin de natura colaborării: gestionarea în comun a unui magazin de unelte și feronerie va duce probabil mai puțin rapid la dificultăți decât coproprietatea unei agenții imobiliare sau, și mai mult, colaborarea într-un cabinet medical comun. Cu cât sunt necesare mai multe decizii etice în exercitarea muncii, cu atât colaborarea devine mai dificilă, cel puțin dacă creștinul credincios dorește să rămână fidel principiilor sale!

De altfel, nu ar trebui să limităm problema la exercitarea în comun a unei profesii libere. Chiar și ca angajat într-o mare întreprindere, în special într-o funcție cu responsabilități, se poate ajunge sub un jug nepotrivit. Să ne gândim doar la directorii unei companii, care sunt angajați obișnuiți, sau la o conducere compusă din mai multe persoane; la profesorii care lucrează împreună într-o școală; la șefii de grup, care lucrează împreună în îngrijirea persoanelor cu dizabilități etc. Criteriul nu este: „Sunt aici sub un jug cu necredincioși?” (pentru că acest lucru este aproape inevitabil), ci întotdeauna: „Sunt sub un jug *nepotrivit*?” Cu alte cuvinte: pot lucra în acest context fără a renunța la ascultarea față de Domnul? Fără a-mi încălca principiile? Fără a face compromisuri cu lumea în privința lucrurilor în care nu sunt posibile compromisuri?

În plus, trebuie să ținem cont de faptul că este vorba de un *jug*, iar acest lucru indică *colaborare*. Acesta este un punct de plecare pentru a răspunde la o altă întrebare, și anume dacă un creștin poate fi pur și simplu membru în toate felurile de asociații. Și la această întrebare trebuie să răspundem în mod diferențiat. Calitatea de membru al ADAC, al unei asociații funerare, al unei asociații pentru conservarea monumentelor naturale etc. nu înseamnă cooperare. Cine devine membru acolo este, de fapt, un contribuabil, pentru care beneficiază de mai multe sau mai puține avantaje. Situația devine mai dificilă, de exemplu, în cazul unui club sportiv și chiar mai dificilă în cazul unui sindicat.

Când aderăm la un sindicat, ne alăturăm în mod expres obiectivelor acestuia și, în calitate de membri, se așteaptă de la noi o anumită loialitate, de exemplu în cazul grevelor sau al grevelor de avertizare. Aceasta duce inevitabil la un jug nepotrivit. Abordarea complet diferită a creștinului – atâta timp cât rămâne fidel Domnului său – va duce în cele din urmă la conflicte în astfel de contexte. Prin urmare, este absolut contraindicat să aderi voluntar la un sindicat; dacă ești obligat să faci aceasta (cum este cazul, de exemplu, în industria grafică), un creștin ar face bine să invoce motive de conștiință sau poate chiar să caute un alt loc de muncă.

Argumentul că astfel am lăsa pe alții să culeagă roadele, deoarece beneficiem de rezultatele activităților sindicale, dar nu vrem să contribuim la ele, este absolut nefondat; pentru că nu dorința de avantaje materiale ne obligă să ne abținem. Cu toate acestea – și aceasta este doar o sugestie – un credincios ar putea exprima aceasta în astfel de cazuri prin depunerea unei sume egale cu cotizația sindicală într-un anumit fond social.

d. Pe de altă parte: să nu trăim ca niște pustnici

Trebuie să mergem mai departe? Ar trebui să evităm complet relațiile cu necredincioșii? Cu certitudine Scriptura nu spune aceasta, ci mai degrabă contrariul:

- **1 Corinteni 5.9-13:** V-am scris în epistolă să nu vă însoțiți cu curvari; nu cu curvarii lumii acesteia, sau cu cei lacomi de bani și hrăpăreți, sau idolatri, fiindcă atunci ar trebui să ieșiți din lume. Dar acum v-am scris să nu vă însoțiți cu vreunul care, numit frate, este curvar, sau lacom de bani, sau idolatru, sau defăimător, sau bețiv, sau hrăpăreț; cu

Cetățeni ai cerului pe pământ

unul ca acesta nici măcar să nu măncați. Pentru că ce am eu să-i judec pe cei de afară? Nu-i judecați voi pe cei dinăuntru? Dar pe cei de afară îi judecă Dumnezeu. Înlăturați pe cel rău *dintre voi înșivă!*

Acesta este un pasaj extrem de important, deoarece ne învață că trebuie să ne comportăm diferit față de necreștini și față de oamenii care se numesc creștini, dar trăiesc în păcat. Pavel, după cum spune în versetul 9, scrisese în versetele anterioare (1 Corinteni 5.1-8)⁶ că credincioșii din Corint nu ar trebui să se însoțească cu cei desfrânați. Acum explică ce vrea să spună: el nu se referă la faptul că nu ar trebui să se însoțească cu curvari, lacomi, tâlhari și idolatri în general – pentru că atunci ar trebui să părăsească lumea! Cu alte cuvinte: nu trebuie să ne retragem din relațiile sociale normale cu vecinii, colegii, rudele și cunoștințele noastre doar pentru că sunt necredincioși. Ei sunt „în afară”, în afara Adunării (Bisericii) (1 Corinteni 5.12), și de aceea nu trebuie să-i judecăm; Dumnezeu va face asta mai târziu. Totuși, trebuie să judecăm pe cei răi din mijlocul nostru (1 Corinteni 5.13): dacă cineva din comunitatea locală a credincioșilor se dovedește a fi rău, el trebuie exclus și nu mai avem voie să avem de-a face cu un astfel de om. Totuși, nu trebuie să încetăm relațiile cu colegii noștri necredincioși doar pentru că nu sunt creștini. Atunci am deveni pustnici sau călugări.

Putem fi prieteni cu oamenii din această lume? În majoritatea cazurilor, acest lucru se rezolvă de la sine; dacă un creștin nu a devenit complet conform cu această lume, o prietenie cu necreștinii va eșua rapid oricum, din cauza intereselor și modurilor de gândire complet diferite. Cu toate acestea, putem menține, într-o anumită măsură – în măsura în care ne stă în putință – o relație de prietenie, acolo unde este posibil. Se spune că unii înalți funcționari din Efes, despre care nu se menționează că erau creștini, erau prieteni ai lui Pavel (Faptele apostolilor 19.31). În rest, trebuie să ne gândim întotdeauna bine la ceea ce facem în aceste chestiuni. „Dar, dacă cineva dintre cei necredincioși vă invită, și vreți să mergeți ...” (1 Corinteni 10.27) – adică: nu este de la sine înțeles că acceptăm fiecare invitație din partea necredincioșilor. Trebuie să ne gândim bine dacă o facem sau nu. Nu un set complicat de reguli, ci dependența de Domnul trebuie să ne determine comportamentul.

C | A-L sluji pe Domnul în Împărăția Sa

Al treilea aspect, pe care Scriptura îl abordează în legătură cu comportamentul nostru în această lume, este *ascultarea*. Așa cum am văzut deja în capitolul 4 al cărții, aceasta are legătură cu Împărăția lui Dumnezeu. Împăratul poate fi respins de această lume, dar *noi* L-am recunoscut ca Domn. A fi creștin este mai presus de toate o chestiune de *ascultare*. În primul rând, desigur, ascultare față de Domnul, dar și ascultare față de cei care au o poziție de autoritate asupra noastră. Mai mult, trebuie să „facem toate în Numele Domnului Isus, mulțumind lui Dumnezeu Tatăl prin El” (Coloseni 3.17). Acest fapt conferă muncii noastre zilnice obișnuite o demnitate care depășește cu mult relațiile pământești.

Este foarte frumos că în Noul Testament avem o serie de reguli pentru sclavi și stăpânii lor. Astăzi nu mai cunoaștem sclavia, dar aceste reguli (Efeseni 6.5-9; Coloseni 3.22-4.1; 1 Petru 2.18) ne învață multe lucruri importante despre relația dintre angajatori și angajați. Deși

⁶ Opinia adesea exprimată, conform căreia ar fi vorba de o scrisoare anterioară, care nu s-a păstrat (vezi, de exemplu, Dr. F.W. Grosheide, *Korte verklaring der Heilige Schrift: 1 Korinthe*, Kampen: J.H. Kok, pag. 65), nu este, în opinia mea, convingătoare. Expresia „Am scris” poate fi înțeles la fel de bine ca un așa-numit aoristus epistolarius, o formă pe care o cunoaștem și noi când scriem într-o scrisoare: „V-am scris aceste lucruri ...” Compară cu ceva similar în 1 Ioan 2.14-16; 5.13; vezi și Romani 16.22; 2 Tesaloniceni 3.14; Tit 1.12,19.

Cetățeni ai cerului pe pământ

cuvântul „împărăție” nu este menționat nicăieri, aceste pasaje se potrivesc totuși perfect cu cel mai important aspect al Împărăției lui Dumnezeu: ascultarea.

De aceea vrem să le analizăm pe scurt în continuare.

1. Angajații creștini

a. Pentru Domnul Isus

- **Efesenii 6.5:** Robilor, ascultați de stăpânii pământești, cu teamă și tremur, în simplitatea inimii voastre, ca de Hristos, ...

În 1 Petru 2.18 se vorbește într-o formă ceva mai generală despre „supunere”. Colosenii 3.22 adaugă: „în toate”. Esența îndemnului din Efesenii 6.5 se află în ultimele cuvinte: „ca de Hristos”. Poți avea o relație foarte proastă cu șeful tău; el poate fi distant, neprietenos, morocănos, nedrept – dar Duhul Sfânt ne îndeamnă aici să privim dincolo de persoana acestui bărbat (sau a acestei femei) și să ne îndreptăm privirea către Domnul. De fapt, Lui Îi suntem ascultători. Pentru El ne facem munca. Chiar dacă este dificil să fim ascultători față de șeful nostru pământesc, cu siguranță nu este dificil să fim ascultători față de Domnul Isus.

b. Fără lingușire

- **Efesenii 6.6a:** ... nu în slujire de ochii lor, ca unii care caută să, placă oamenilor, ...

Expresia din Colosenii 3.22 diferă aici doar în măsura în care în Efesenii 6 se face mai mult referire la *principiul* lingușirii, în timp ce *en ophthalmoudouliais* din Colosenii 3.22 se referă mai degrabă la diferitele comportamente care au toate *un singur* scop: să lingușească superiorii. Când citim unele afirmații din epistole, ajungem la concluzia că lumea nu s-a schimbat prea mult de la vremea apostolilor. Acest fapt este valabil și pentru acest cuvânt. Cât de des comportamentul angajaților este determinat doar de întrebarea: Ce trebuie să fac pentru a fi văzut într-o lumină favorabilă? Cum pot obține o promovare cât mai repede posibil?

Într-un fel, aceasta este reversul a ceea ce am văzut la punctul (a). Pe de o parte, există riscul să nu mai acceptăm nimic de la superiorii noștri, deoarece nu ne sunt deloc simpatici; pe de altă parte, este posibil să le spunem ceea ce vor să audă tocmai pentru a avansa. În ambele cazuri, trebuie să ne amintim că, în realitate, nu trebuie să ascultăm de un om, ci de Domnul.

c. Fără cârtiri

- **Efesenii 6.6b,7:** ... slujind cu bunăvoință ca Domnului.

Trebuie să „slujim cu bunăvoință”, în timp ce „împlinim din inimă voia lui Dumnezeu” (Efesenii 6.6; Colosenii 3.23) – așa ar trebui să arate viața noastră practică de credință în munca noastră de zi cu zi. Cârtirea la locul de muncă este o ocupație bine văzută, și nu numai în armată. Dar, ca și creștini credincioși, ar trebui să ne ferim de asta. Noi slujim Domnului, nu-i așa?! Nu ne facem munca pentru că nu avem altceva mai bun de făcut și nici pentru că alții ne cer asta, ci pentru că El ne cere asta. Și aceasta este o diferență imensă, mai ales când avem de îndeplinit sarcini neplăcute. Pentru El, nu-i așa că avem cu plăcere ceva de făcut?

d. Cu răsplata Domnului Isus

- **Efesenii 6.8:** ... știind că orice bine va face fiecare, aceasta va primi de la Domnul, fie rob, fie liber.

În Colosenii 3.24, această răsplată este specificată mai detaliat: este „moștenirea”. Nu este acesta un motiv minunat pentru munca noastră? La sfârșitul lunii, primim salariul. Dar asta nu este tot.

Cetățeni ai cerului pe pământ

Ne așteaptă o răsplată mult mai mare: răsplata pe care Domnul o pregătește pentru cei care I-au slujit cu credincioșie. Nu lucrăm doar pentru mâncarea care pierе (Ioan 6.27) și nu sperăm la o cunună pieritoare, ci la una eternă (1 Corinteni 9.25).

„Moștenirea” se referă la momentul în care Domnul Isus va primi marginile pământului ca moștenire și noi vom fi moștenitori împreună cu El (compară cu Psalmul 2.8; Romani 8.17)! Aceasta este cu totul altceva decât suma mai mică sau mai mare care apare lunar pe fluturașul nostru de salariu. Fie ca această moștenire să ne inspire să ne implicăm cu toată puterea și în munca noastră zilnică obișnuită.

2. Angajatorii creștini

a. Și ei au un Stăpân deasupra lor

- **Efeseni 6.9:** Și voi, stăpânilor, ... știind că Stăpânul lor și al vostru este în ceruri; și la El nu este primire după înfățișare.

Noul Testament conține câteva îndemnuri importante și pentru angajatorii creștini. La începutul erei noastre, cineva era, în general, fie sclav, fie stăpân; în zilele noastre, însă, este foarte posibil ca cineva să fie angajator și angajat, șef și subordonat. Pentru o astfel de persoană, atât îndemnurile pentru angajator, cât și cele pentru angajat sunt importante.

Cel mai important lucru, la care trebuie să se gândească un angajator, este: la Dumnezeu nu există preferințe. În fața lui Dumnezeu, cineva nu valorează mai mult dacă poartă un costum din trei piese, stă la un birou mare și fumează trabucuri scumpe, se simte ca acasă în toate aeroporturile din lume și are un program încărcat. Ca om, asta nu te face mai bun sau mai important.

Deci, pe de o parte, Scriptura cere să recunoaștem relațiile de autoritate existente, dar, pe de altă parte, distruge definitiv orice supraestimare a angajatorilor: în fața lui Dumnezeu, ei nu sunt altceva decât subordonații Lui. Aceasta trebuie să-i avertizeze pe toți cei care se află într-o astfel de poziție să se comporte cu modestie față de cei care sunt supuși autorității lor. O bunătate binevoitoare și condescendentă dintr-un turn de fildeș este uneori tot ce pot oferi oamenii (sau se poate reacționa în sens opus și se poate respinge orice poziție de autoritate). „Împărații națiunilor domnesc peste ele și cei care exercită autoritate asupra lor se numesc binefăcători” (Luca 22.25). Un angajator creștin trebuie să-și considere angajații ca fiind egali cu el înaintea lui Dumnezeu, chiar dacă el are autoritate asupra lor. În plus, angajatorul nu este niciodată vârful ierarhiei. El trebuie să fie întotdeauna conștient că și Stăpânul *său* este în ceruri. La fel ca cei care îi sunt subordonați, și el are datoria de a fi ascultător față de Domnul.

b. Fără amenințări

- **Efeseni 6.9:** Stăpânilor, ... renunțând la amenințare.

Abuzul de putere este un pericol real și în zilele noastre. Deși statutul juridic al angajatului este astăzi mult mai bine protejat, angajatorul este încă în măsură să exercite presiuni, de exemplu prin reținerea salariului etc. Când apare un conflict, tentația de a exercita o astfel de presiune este foarte mare. Cu toate acestea, creștinii credincioși nu trebuie să se lase niciodată tentați să abuzeze de poziția de autoritate pe care au dobândit-o ca angajatori în scopuri pentru care nu le-a fost dată.

c. Remunerație echitabilă

- **Coloseni 4.1:** Stăpânilor, dați robilor ce este drept și corect, știind că și voi aveți un Stăpân în ceruri.

Trăim într-o epocă în care contractele colective de muncă și reglementările privind salariul minim fac ca o astfel de avertizare să pară inutilă. În practică, cu regret, aceasta nu este deloc așa. Se poate întâmpla ca un angajator să-și discrimineze angajații: plătindu-le salarii prea mici, clasificându-i la un nivel prea scăzut, neacordându-le creșteri salariale regulate, introducând în mod intenționat evaluări nefavorabile în dosarul personal etc. Există însă un Stăpân în ceruri cu care avem de-a face și El ne cere socoteală, inclusiv pentru comportamentul nostru ca angajatori. În toate lucrurile trebuie să ținem cont de faptul că Îi suntem datori cu ascultare.

D | Pribegia și suferința

Creștinii credincioși sunt oameni care Îl recunosc pe Isus Hristos ca Domn, dar în această lume sunt solitari. Numele lui Isus este pentru mulți de pe pământ doar un termen istoric, pentru nenumărați chiar nu mai mult decât un blestem. Împăratul Și-a vestit Împărăția, dar a fost respins și, de fapt, există doar un mic grup de oameni care Îi recunosc autoritatea și Îl acceptă ca Domn.

Este inevitabil ca acest fapt să aducă suferință. Creștinii credincioși sunt, practic, o minoritate oprimată. Lumea L-a respins pe Domnul nostru și, prin urmare, nu trebuie să credem că vom scăpa de suferință și de ocară. În viața noastră de zi cu zi în această lume, fiecare dintre noi va avea parte de ele la momentul potrivit.

Totuși, trebuie să facem distincția că diferite tipuri de suferințe pot veni asupra noastră. Nu toate necazurile, pe care trebuie să le îndurăm, sunt o consecință a urmării lui Hristos. În acest sens, trebuie să facem distincție.

a. Suferința creației

Când Pavel vorbește în Romani 8.18,19 despre „suferința prezentului”, el nu se referă la suferința care ne lovește pentru că suntem creștini. Apostolul are în vedere întreaga creație:

- **Romani 8.19-23:** Pentru că și creația așteaptă cu dorință vie descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Deoarece creația a fost supusă deșertăciunii nu de bunăvoie, ci din cauza celui care a supus-o, în speranța că și creația însăși va fi eliberată de robia stricăciunii, pentru a se bucura de libertatea gloriei copiilor lui Dumnezeu. Pentru că știm că toată creația suspină împreună și este împreună în dureri de naștere până acum. Și nu numai atât, ci și noi înșine, care avem cele dintâi roade ale Duhului, și noi înșine suspinăm în sinea noastră, așteptând înfierea, răscumpărarea trupului nostru.

Noi suntem parte a creației. Avem doar „primele roade ale Duhului”, marea recoltă încă nu a venit; dar nici pentru noi mântuirea nu este încă completă. Mântuirea trupului nostru (adică nu mântuirea *de* trupul nostru, ci faptul că trupul nostru va fi mântuit) încă nu a venit. Suntem mântuiți, dar aceasta nu se vede încă în trupul nostru. La fel ca vecinii și cunoștințele noastre necredincioase, avem parte de consecințele căderii în păcat, care apasă asupra creației: boală, decadere, slăbiciune, moarte. Pavel a cunoscut slăbiciunea fizică (Galateni 4.13); Epafrodit era „bolnav, aproape de moarte” (Filipeni 2.27); Trofim a trebuit să rămână bolnav în Milet (2 Timotei 4.20), și cu toții am putea completa propria noastră listă. Creația suspină, dar și noi suspinăm. Așadar, există foarte multă suferință, de care avem parte împreună cu toți semenii noștri.

Cetățeni ai cerului pe pământ

Asta nu înseamnă, însă, că suntem complet egali cu toți ceilalți oameni în această privință. Dumnezeu are o legătură deosebită tocmai cu ai Săi. El domnește (chiar dacă într-un mod ascuns) peste tot ceea ce se întâmplă în lume, dar Se ocupă în mod special de copiii Săi, pentru că are în vedere un anumit scop pentru ei: „Dar știm că toate lucrurile lucrează împreună spre bine *pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu*, pentru cei care sunt chemați potrivit planului Său” (Romani 8.28). Deci, ce scop vrea Dumnezeu să atingă cu noi? „Pe aceia pe care i-a cunoscut dinainte, i-a și rânduit dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său” (Romani 8.29).

Dumnezeu dorește ca noi să devenim tot mai asemănători cu Domnul Isus și, pentru a atinge acest scop, El consideră adesea necesar să aducă suferință în viața noastră. De aici provine și problema cu care s-a confruntat Asaf (Psalmul 73): el a văzut că cei evlavioși trebuiau să sufere mai mult decât cei nelegiuiți. Cauza era intervenția pedepsitoare a lui Dumnezeu în viața celor care sunt ai Săi.⁷ „Pentru că Domnul îl disciplinează pe acela pe care-l iubește și biciuiește pe orice fiu pe care îl primește. ... El ne disciplinează pentru folosul nostru, ca să luăm parte la sfințenia Lui” (Evrei 12.6,10). Din acest pasaj biblic reiese că Dumnezeu poate folosi și persecuțiile pentru a-și atinge scopul în ceea ce privește pe ai Săi, pentru că așa s-a întâmplat cu credincioșii cărora le era adresată această epistolă (vezi, de exemplu, Evrei 10.32-39). Ajungem astfel la alte două tipuri de suferință.

b. Suferința pentru dreptate

Cine vrea să fie cinstit în afaceri trebuie uneori să renunțe la anumite avantaje. Cine nu vrea să facă compromisuri trebuie uneori să renunțe la anumite oportunități lucrative și este posibil chiar să fie batjocorit sau să nu mai fie luat în serios din această cauză.

În astfel de cazuri, se vorbește despre suferința pentru dreptate sau pentru conștiință:

- **Matei 5.10:** Ferice de cei persecutați pentru dreptate, pentru că *a lor* este Împărăția cerurilor.
- **1 Petru 2.19-21:** Pentru că acesta este un har, dacă cineva, datorită conștiinței față de Dumnezeu, îndură înfrigurări, suferind pe nedrept. Pentru că ce fală este dacă, păcătuiind și fiind palmuiți, veți răbda? Dar dacă, făcând bine și suferind, veți răbda, aceasta este plăcut lui Dumnezeu. Pentru că la aceasta ați fost chemați; pentru că și Hristos a suferit pentru voi, lăsându-vă un model, ca să călcați pe urmele Lui:
- **1 Petru 3.14:** Dar chiar dacă ați suferi pentru dreptate, ferice de voi!

Deci, nici aceasta nu este o suferință care vine pur și simplu asupra noastră pentru că suntem creștini (deși, în *practică*, este adesea greu de separat de suferința pe care o vom trata la punctul (c)). Desigur, există o legătură cu faptul că suntem creștini: ascultarea noastră față de Domnul ne conduce la un anumit comportament, iar acest comportament aduce cu sine suferință. Totuși, suferința nu este cauzată direct de faptul că suntem creștini, ci de faptele și omisiunile noastre care rezultă din acesta. Nu este necesar să menționăm Numele Domnului Isus pentru a îndura această suferință.

În epistola lui Petru se avertizează în mod deosebit să nu dăm prilej de ocară prin comportament greșit. Pentru că, cu regret, aceasta se poate întâmpla! Uneori întâlnim oameni care se plâng că au o viață atât de grea la locul de muncă, că se confruntă cu atâta ostilitate etc. Dar când îi întrebăm, se dovedește adesea că ei înșiși sunt de vină, pentru că s-au făcut imposibili prin tot

⁷ Nota redacției: Considerăm că există și alte motive pentru suferință în afară de disciplinare.

Cetățeni ai cerului pe pământ

felul de lucruri. Așa ceva *nu* trebuie să se întâmple! „Pentru că ce fală este dacă, păcătuind și fiind pălmuiți, veți răbda?” (1 Petru 2.20).

c. Suferința pentru Hristos

Deci, trebuie să avem grijă să nu atragem asupra noastră ura lumii:

- **1 Petru 4.16,17:** Nici unul dintre voi să nu sufere ca ucigaș sau ca hoț sau ca răufăcător sau ca unul care se amestecă în treburile altora; dar dacă cineva suferă ca și creștin, să nu se rușineze, ci să-L glorifice pe Dumnezeu în numele acesta.

Ajungem astfel la suferința pentru Hristos. Aceasta este suferința specifică cu care ne confruntăm noi ca și *creștini credincioși*. La punctul (b) a fost deja citat Matei 5.10; în versetul următor, Domnul Isus adaugă:

- **Matei 5.11:** Fericiți sunteți voi când vă vor defăima și vă vor persecuta și, mințind, vor spune împotriva voastră orice lucru rău, *din cauza Mea*.

Lumea L-a urât pe Hristos, ne va urî și pe noi; lumea L-a persecutat pe Hristos, ne va persecuta și pe noi; lumea nu a păzit cuvântul lui Hristos, nu va păzi nici cuvântul nostru (Ioan 15.18-20). „De aceea nu ne cunoaște lumea, pentru că nu L-a cunoscut pe El” (1 Ioan 3.1).

Nu observăm noi nimic din toate acestea? În țările din spatele cortinei de fier⁸, persecuția este, desigur, mult mai violentă. Dacă comparăm situația credincioșilor de acolo cu situația noastră, am spune: nu observăm niciun fel de ostilitate. Ce trebuie să îndure credincioșii din țările blocului estic! Insulte, calomnii, închisoare, uneori tortură ... Lucruri despre care noi nu avem nici cea mai mică idee. În comparație cu ei, noi ducem o viață liniștită și confortabilă. Și totuși, aceasta este doar o diferență graduală, nu una esențială. Măsura în care ostilitatea lumii se manifestă aici, în țările noastre occidentale, este într-adevăr neobișnuit de mică. Dar să nu ne amăgim: adevărata natură a lumii nu este diferită aici. În esență, lumea este la fel de ostilă ca întotdeauna și pretutindeni. Și acest fapt se va manifesta într-un fel sau altul atunci când vom da „socoteală cu privire la speranța care este în noi” (1 Petru 3.15), adică atunci când vom fi martori activi și puternici ai Domnului nostru.

Probabil că aceasta este o parte a problemei. Probabil că întâmpinăm atât de puțină împotrivire pentru că emanăm atât de puțin. Dacă credincioșii din Ierusalim ar fi rămas toți în fotoliile lor confortabile, probabil că nu ar fi existat niciodată persecuții. Tocmai pentru că apostolii „dădeau mărturie cu mare putere învierea Domnului Isus” (Faptele apostolilor 4.33), ei s-au confruntat cu împotrivire și ostilitate.

- **2 Timotei 3.12:** În adevăr, toți care *doresc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus* vor fi persecutați.

Cuvintele scrise cu italice reprezintă esența problemei. Dacă nu ne preocupăm prea mult să trăim cu evlavie, putem avea o viață foarte ușoară. Dar dacă vrem cu adevărat să acționăm după voia lui Dumnezeu (nu este vorba în primul rând de vorbele noastre!) și să ne mărturisim deschis credința în Domnul nostru, ostilitatea va fi fără îndoială simțită.

Vrem noi asta? La sfârșitul acestui capitol, în care ne-am preocupat cu responsabilitatea noastră ca și creștini credincioși în activitatea de zi cu zi, putem să ne punem din nou această întrebare.

⁸ Nota redacției: Cortina de fier a fost separarea politică și militară dintre țările capitaliste din Europa de Vest și blocul comunist din Europa de Est, condus de Uniunea Sovietică, în perioada Războiului Rece, după cel de-al Doilea Război Mondial, până în 1991.

Cetățeni ai cerului pe pământ

Vrem să fim credincioși Domnului nostru? Vrem să-L mărturisim în cuvinte și fapte în mijlocul acestei lumi, care nu vrea să știe nimic despre El? Pentru că, în cele din urmă, despre asta este vorba. Ar fi ușor pentru Domnul să ne ia pe toți direct în cer. El dorește mult acest moment! Dar El ne lasă încă aici, pe pământ, cu intenția expresă ca noi să dăm mărturie despre El în tot ceea ce spunem și facem.

Încă o dată: vrem asta? Nu este ușor, deloc. Dar dacă ne gândim la Domnul nostru, care ne-a iubit nespus de mult, atunci nu ar trebui să fie o problemă pentru noi. La câte nu a renunțat El pentru noi! Ce suferințe, ce insulte, ce singurătate, ce chinuri a trebuit să îndure pentru a ne salva. Nu poate El să Se aștepte la puțină dragoste din partea noastră pentru această mare iubire? Pentru a spune cu cuvintele din 1 Corinteni 6.20: „*Pentru că ați fost cumpărați cu un preț, gloriificați deci pe Dumnezeu în trupul vostru.*”

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/christsein-im-arbeitsalltag-7-a18500.html>

Titlul original: „7 – Christen-zijn in het dagelijks werk”

în *Hemelburgers op Aarde: De levenspraktijk van christenen in deze wereld*,

Vaasen: Medema, 1980, pag. 141–155.